

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Рег. № 212100-1170 екз. № 01
..... 28.03.....2023 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

от Иван Демерджиев – министър на вътрешните работи
по конституционно дело № 21/2022 г.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 17 януари 2023 г. съм конституиран като заинтересована институция по конституционно дело № 21/2022 г., образувано по искане на тричленен състав на Върховния административен съд (ВАС) за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 47, т. 5, б. „б“ от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД), поради противоречието ѝ с разпоредбите на чл. 16, чл. 17, ал. 1 и ал. 5, чл. 19, чл. 31, ал. 3 и ал. 4, чл. 48, ал. 1 и чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България (КРБ).

На основание чл. 18, ал. 2 от Закона за Конституционния съд изразявам следното становище:

Нормата на чл. 47, т. 5, б. „б“ от ЗЧОД е приложима, по силата на препращане, в случаите по чл. 49, ал. 1, т. 2 от същия закон, която предвижда, че лицензът се отнема от компетентния орган, в случаите по чл. 47, т. 5, ако в 30-дневен срок от настъпване на обстоятелствата физическото лице не прекрати участието си в търговското дружество или в юридическото лице.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЧОД частната охранителна дейност е търговска дейност, насочена към опазване на живота и здравето на физическите лица, охраняване на имуществото на физическите и юридическите лица, гарантиране на максимално ниво на сигурност при транспортиране на ценни пратки и товари, осигуряване на безпрепятствено провеждане на различни по характер и вид мероприятия. Осъществяването на този вид дейност е свързано с висока степен на обществена опасност и нейното упражняване изисква съответната степен на контрол от страна на държавата по отношение на субектите, които я извършват. Именно поради нейния характер, законодателят е предвидил частната охранителна дейност да се извършва само след получаване на лиценз по реда на закона.

Считам за необосновано мнението, че приложението на чл. 47, т. 5, б. „б“ от ЗЧОД, като основание за отнемане на лиценз, накърнява правото на труд и правото на собственост, установени в чл. 16 и чл. 17, ал. 1 и ал. 5 от Конституцията. При добросъвестно отношение и желание от страна на съдружник, който е прекратил участието си в търговското дружество, същият би могъл да упражнява правото си на труд, като престоира работна сила на длъжност или професия, за която не е въведено условие лицето да не е привлечено като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер. Разпоредбата на чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗЧОД не представлява принуда спрямо собственика на капитала в дружеството да прекрати участието си и в случай, че той изпълни това свое задължение, не би последвало отнемане на лиценза на фирмата. По този начин същата има законната възможност да продължи своята дейност, без да се нарушава правото на собственост на останалите собственици на капитала, като същевременно пред тях не стои пречка, със своите умения и възможности, да продължат да упражняват избраната икономическа дейност.

Основанията в чл. 47, т. 5, б. „а“ и б. „б“ от ЗЧОД са самостоятелни хипотези, в които държавата, чрез компетентния орган, отказва издаването или отнема издадения лиценз. По смисъла на чл. 219, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс разследващият орган привлича определено лице като обвиняем със съставяне на съответно постановление, когато се съберат достатъчно доказателства за виновността му в извършване на престъпление от общ характер и не са налице някои от основанията за прекратяване на наказателното производство. Привличането на лицето като обвиняем се обвързва от обективната предпоставка наличие на достатъчно доказателства.

След приключване на досъдебната фаза на наказателното производство в съответния срок, в случай, че не са налице основания за повдигане на обвинение с обвинителен акт, за лицето не би съществувало ограничение на правата за развитие на стопанска инициатива, свързана с дейности, за които държавата въвежда изисквания за определено ниво за сигурност и защита на обществения интерес.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С оглед на изложените аргументи, считам че искането на тричленен състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 47, т. 5, б. „б“ от Закона за частната охранителна дейност, поради противоречието ѝ с разпоредбите на чл. 16, чл. 17, ал. 1 и ал. 5, чл. 19, чл. 31, ал. 3 и ал. 4, чл. 48, ал. 1 и чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България, са неоснователни и не следва да бъдат уважени.

МИНИСТЪРЪТ

